

1. בורג קטן במזרכת

"עשר פעמים התקשרנו, ולא עניתם. מה זה פה, חיה? צריך לרוץ אחרים? לא מתכוונת לדפדף על זה, תזכרי לך! עכשיו המשלוחן יצא וזהו, הפסדתם את המשלוח של היום". יוטי חותמת את השיחה הקצרה ברוגז וטורקת את הטלפון.

בחדר הצמוד מרגישה הני שמשהו קורה לה. היא יוצאת במהירות ונכנסת למזכירות. "יוטי?! עם מי דיברת עכשיו?"

"עם חיה מ'פייטים'. גם כן, המוכרות האלה, מרגישות את עצמם, אף פעם לא עונות. מה הם חושבות, שנרדוף אחריהם אלף פעמים, עד שיאשרו קבלת משלוח?"

הני נושמת עמוק.

טוב שזו חיה.

טוב שזה 'פייטים'.

טוב שהיא הייתה עדה לשיחה, ובעוד רגע תתקשר לסדר את העניין.

עכשיו נשאר רק להבהיר ליוטי היטב, שעם כל הכבוד לעמדת המזכירה שהיא מאיישת כבר חודשיים ודי בהצלחה, היא אינה יכולה לדבר עם לקוחות.

"יוטי, את זוכרת שסיכמנו שרק נעמי היא זו שמטפלת בהזמנות ובטלפונים", הני מזכירה יפה.

"אבל עכשיו נעמי הלכה הביתה, אז אני עוזרת לה להשיג את מי שהיא לא הצליחה", יוטי עונה על אתר.

"לא!" הני קובעת באופן ברור. "עד שנעמי חוזרת מחר - אין שיחות עם לקוחות ואין אפשרות לטפל בהזמנות".

יוטי מתקצפת, ולמרות ההיכרות הקצרה, הני אינה צריכה הרבה בשביל לשער מה יהיה ההמשך. "מה הבעיה? מה הבעיה? מה הבעיה שלך, הני, את יכולה להסביר לי? אני אלופה בקשרי לקוחות. זאתי מ'פייטים' בחיים לא עונה. לא יקרה כלום אם נלמד אותה פעם לקח".

"את אלופה, יוטי, אלופה באמת!" הני ממחרת לרצות את יוטי; "אבל אני מזכירה לך", היא עומדת על שלה בנחרצות מעודנת, "שרק נעמי מדברת עם לקוחות".

"אני אלופה בקשרי לקוחות", יוטי ממשיכה למלמל למען כבודה האבוד. "חבל מאוד שאת לא מרשה לי לדפדף פה קצת יותר עניינים".

הני כבר אינה שומעת. היא נכנסת לחדר, מנסה את 'פייטים'. הן באמת אף פעם לא עונות, וגם עכשיו לא.

"לדבר על הבוקר עם חיה מ'פייטים'", היא רושמת לעצמה תזכורת על לוח השעם, ויוצאת אל הערב הקריר. חייבת להספיק את אספת ההורים של דיני.

וגם של עדינה.

חשש מודחק מציף כעת בחדות את הני. היא מעיפה מבט אל הצמחייה העבותה המקיפה את הגינה שלמרגלות בניין המפעל.

מה תשמע על דיני? מה תאמר לה כשתחזור?

מה תשמע על עדינה, ואיך תסדר לומר לה את הכול?

לרגע מתחשק לה להסתובב ולחזור הביתה. חביתות, סלט ומקלחות לקטנים - הכול פשוט בהרבה ממטען נפץ ששמו 'אספת הורים'. אבל דיני מחכה, והיא חייבת לעמוד מול המציאות ולשמוע מה יש למחנכת לומר. עדינה דווקא אינה מחכה, אבל אליהו מצפה למנת הנחת.

הולכת לתחנה. הפלאפון מצלצל. היא מכבה, בלי להביט אפילו בצג, נתונה למחשבות. דיני שלה.

יו"ד אלפי"ת מקסימה. בחורה רגישה וטובת לב. אבל שקטה. בצל. אפורה כזו. עוד בורג קטן במערכת החברתית המסועפת.

מה כבר תגיד עליה המורה, אם אימא שלה מגדירה אותה כך?

לא. לא לכאוב עכשיו. לא לתת ללב להידקר בלי רחמים. תעלי לאוטובוס, תאפשרי לעצמך מנוחה קלילה. תרדי בתחנה על יד הסמינר ותמתחי חיוך. את באה לאספת הורים, אימא של דיני מי"א3 ושל עדינה מי"א4, נעים להכיר.

דלת כתומה מקבלת את פניה עשרים דקות אחר כך. האימא שלפניה יצאה. טוב שקובעים כאן שעות ומצליחים לחסוך תורים.

"אימא של דיני רוטנברג", היא מחייכת אל המחנכת.

"הו, איזה יופי", גב' שנק, המחנכת של דיני, אישה מבוגרת ובעלת ניסיון, מחייכת אליה בחום. הני מתעודדת.

"דיני נהדרת, בעלת אישיות. יש לה עולם פנימי מלא, אני מזהה", גב' שנק מתחילה, מצליחה בהחלט להסתיר את ה'אבל'. אבל הוא מגיע אחרי כמה מחמאות כלליות נוספות. לכל דבר יש זמן ומקום משלו. "בכיתה היא... איך לומר? לא שומעים אותה הרבה. יש לה קשר עם צילי. אני מתרשמת שמדובר בקשר לא יותר מחביב. היא מרוצה? זה מספיק לה?"

'לא! לא! לא!' הני חונקת בכוח את הצעקה. זה לא מספיק לדיני בכלל, על אף שהיא מעולם לא אמרה לה את זה.

"צריך לחשוב איך אפשר לקדם אותה מבחינה חברתית", גב' שנק מסכמת לבסוף, רושמת לעצמה משהו ביומן צפוף. עוד 'צריך' אחד מיני רבים שכנראה רשמה לעצמה הערב. הני מודה ויוצאת החוצה.

לנשום עמוק. להמתין בתור ליו"ד אל"ף ארבע. הפעם יש תור קצר ושתי אימהות משוחחות. היא אינה מצטרפת לשיחה.

רבע שעה אחר כך היא מול המחנכת של עדינה. צעירה ונחמדה, אין לה ניסיון רב, כך נראה, אבל עדינה אמרה פעם שהיא מחבבת אותה, אם היא זוכרת נכון.

"אימא של עדינה", היא מציגה את עצמה. קול חצוף מתגרה בה בפנים. היא משתיקה אותו כלעומת שהופיע. סביר להניח שעדכנו בתחילת השנה את המחנכת במה שהיא צריכה לדעת, והיא אינה מחויבת להניח בכל פעם את ההיסטוריה המשפחתית, על כל מורכבויותיה, על השולחן.

"עדינה, עדינה! היא משהו מיוחד!" אור נשפך על פניה של המחנכת. "אומנם אני רק שנתיים בחינוך, אבל בטוחה שבתלמידה כזו זוכים אולי פעם בעשר שנים. עדינה מיוחדת. כריזמטית. מלאת כישרונות ומרץ, ומנצלת אותם באופן החיובי ביותר שאפשר. זה לא מובן מאליו בגיל הזה. יש הרבה על מה להודות".

כך זה חוזר על עצמו בכל שנה. הני אינה צריכה להתאמץ בשביל לזכור. כל מורה בנוסח שלה מגיבה בהתפעלות למשמע השם של עדינה.

"אני שמחה לשמוע", היא מחייכת אל המורה, מתעניינת קצת בקטע הלימודי. שם עדינה בולטת פחות, אבל בהחלט מסתדרת לא רע.

"גב' טייכמן ביקשה שתרדי אליה. גם היא רוצה לדבר איתך", מסיימת המחנכת.

הני יורדת מדרגה אחר מדרגה אל רכזת פעילות החדש המופלאה, החברה הטובה ביותר של עדינה, כדי לגלות שפספסה את המועד, וגב' טייכמן כנראה כבר הלכה הביתה.

דקה ארוכה היא נשענת מהורהרת על הדלת הנעולה, שבאותיות קידוש לבנה מודפסות רשום עליה 'חדר חסד'.

בפנים נמצא הבית השני, ואם תהיה כנה עם עצמה אז אולי אפילו הראשון, של עדינה.

חיות הבית 'תקנים', דווח ניו זילנד, תשס"ג

קיר מלבנים צרות, אדומות, מהווה רקע לפינת האוכל המשפחתית שלהם, ועל אף שהדירה שכורה, שוקלת שושנה שוב ברצינות לבקש מהבעלים אישור לצבוע את האדום המזעזע הזה.

לחמניות קלויות, חמאה וביצים שלוקות הונחו על השולחן. בכל בוקר אותו התפריט. דניאל נוטל ידיים ומתיישב. שושנה מצטרפת, מנענעת מבלי משים את עגלתה המרופדת של חנצ'וצ'.

חלון ענק ושמשה מבריקה מציירים מולם משטחי ענק של עשב, עצי שרץ מעוצבים הנוגעים בתכול הרקיע, וגדר ארוכה של עץ. שלווה פושטת בשושנה. ועל אף שהמגורים בחווה הנידחת, במרחק ניכר ממשפחתה ומידידות נעוריה, מעיקים עליה לא פעם; הנוף מצליח לגרום לה הרגשה שהיא אוהבת, על אף הכול, את המקום הזה.

"היום שלי עמוס", דניאל מדפדף ביומן הווטרינר שלו. כתב ידו האלכסוני מסכם בשורות קצרות באילו רפתות עליו לבצע את המעקב השבועי.

"אז תחזור מאוחר כנראה", שושנה מבינה דבר מתוך דבר.

דניאל מהנהן בדיוק ברגע שחנצ'וצ' מתעוררת ביבבה קלושה, שהופכת במהירות לחיוך ממס של בכורה בת חודש וחצי. הוא משיב לה חיוך אבהי, מסובב בעבורה את המובייל.

שושנה קמה להפעיל קומקום לקפה. צלצול ארוך ועצבני מפעמון הכניסה מקדים אותה. היא ניגשת לפתוח.

"גוד מורנינג", רוי ניקלסון יורד מאופניו, ושומט אותם על עציץ המנטה שבכניסה. כד החרס ננקש קלות. שושנה מהדקת שפתיים, טוב שהעציץ לא ניזוק.

הנער הגוי שמולה אינו מוצא חן בעיניה, וגם לא הטבעיות שבה הוא נשען על המשקוף. בלורית סתורה, מבט חודר. "אפשר לקרוא לך דניאל", הוא דורש.

"אפשר". היא חוזרת אל פינת האוכל החמימה. "הבן של ניקלסון בדלת".

דניאל ניגש. שושנה מבחינה שהוא אינו אוהב את הביקור הזה, ומבינה אותו בהחלט.

"אבא שלי רוצה להקדים את העסקה הגדולה בכמה ימים, וביקש שתיגש לחווה לחתום כבר הבוקר על המסמכים הרפואיים", זורק רוי בפתח, ומייד עולה על אופניו, אינו מחכה אפילו לתגובה.

"למה להקדים?" דניאל עוצר אותו.

הנער פורש ידיו לצדדים. "אי דונט נואו. הוא אמר לי למסור, וביקש שתבוא הבוקר, וכמה שיותר מוקדם. זה חשוב".

ורגע אחר כך הוא כבר יוצא ברכיבה לוליינית מהגינה הפרטית שלהם.

"לא מוצא חן בעיניי", דניאל חוזר אל השולחן. חנצ'וצ' בוכה, המובייל עדיין מנגן. ארבעה איכרים גוצים מסתובבים עם המנגינה סחור סחור. אפילו המוביילים שנמכרים במרכול שבחוות קוקיס מדברים כפריית. "מה זה לשלוח את הבן שלו לכאן עם פקודה כזו? אין לו גבולות, לג'ון ניקלסון".

אין לו. מעולם לא היו לו, ושניהם יודעים זאת מצוין.

דניאל שותה את הקפה למען הנימוס, מסתפק בחצי כפית מעוגת הגבינה שהגישה שושנה. מברך ברכת המזון, נוטל את תיק העבודה ויוצא מהבית.

שושנה אפילו אינה שואלת אם הוא מתכוון ללכת לרפת של ניקלסון. חמש שנים של מגורים בחווה, והיכרות עם המשפחה, גורמים לה לדעת בוודאות שעל אף שדניאל הוא הווטרנר וג'ון הרפתן, לא נותרה לו עכשיו שום אפשרות אחרת.